

คำนำ

ปัญหาเรื่องความฝันกับการค้นหาตัวตนเป็นปัญหาปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตของวัยรุ่นทุกคน แต่แปลกที่ทั้งๆ ที่เป็นแบบนี้ เรากลับมีข้อมูลหรือคำแนะนำที่ตรงกันน้อยมาก

‘วิชาความฝัน... เค้าน่าสอนกันในโรงเรียน’ เล่มนี้ ได้รวบรวมเคสต่างๆ ที่มีโอกาสเกิดขึ้นตลอดช่วงชีวิตของวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความสงสัยในตัวตนของตัวเอง การเปรียบเทียบกับคนรอบข้าง ความไม่แน่ใจในความฝันหรือเป้าหมาย การตัดสินใจเลือกทางเดินเพื่อมุ่งต่อไปในอนาคต นวัตกรรมคำแนะนำดีๆ รวมทั้งแบบทดสอบต่างๆ ที่น่าสนใจ

รับรองว่าอ่านจบแล้ว ภาพในอนาคตหรือการตัดสินใจครั้งต่อไปของคุณๆ จะต้องชัดเจนขึ้นอย่างแน่นอน

กัมปัตเตะ!
กองบรรณาธิการ

สารบัญ

ฉากที่ 1

มอง

บทที่ 1	ย้อนมอง	8
	ฉันเกลียดตัวเอง	10
	ฉันไม่มีทั้งสิ่งที่อยากทำและไม่มีสิ่งที่ทำได้ดี	16
	ฉันที่ฉันรู้จักและฉันที่คนอื่นรู้จัก	21
	ฉันจะเป็นคนเท่าๆ ได้ไหม	31
บทที่ 2	การมอง	34
	การเรียนมันสนุกงั้นหรือ	36
	ฉันช่างธรรมดาเหลือเกิน	40
	ดูๆ ไปแล้วฉันก็ทำได้เหมือนกันนะ	44
	ฉันไม่รู้ว่าจะไรเหมาะกับฉัน	47
บทที่ 3	การเดินทางไปข้างหน้า	50
	ปรับตัวไม่ได้	52
	เป้าหมายสุดท้ายของชีวิตฉัน	57
	ที่นั่นคือที่ไหน ฉันคือใคร	62
	เรามาถึงจุดนี้ได้ยังไง	69

ฉากที่ 2

ฝัน

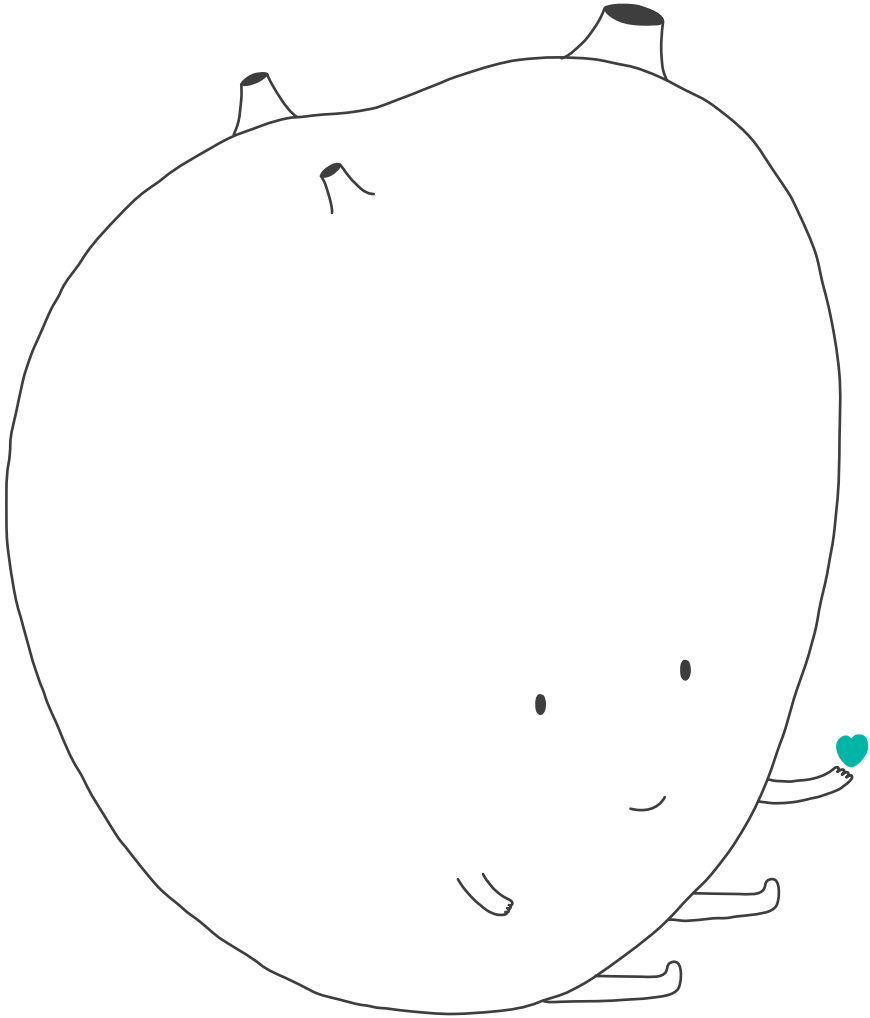
บทที่ 1	การสังเกต	76
	เหมือนจะไม่ใช่งานที่เหมาะสมกับฉัน	78
	อยากเรียนหมอแต่คะแนนไม่ผ่าน	83
	ในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว	88

บทที่ 2	การหาประสบการณ์	94
	นี่คือความฝันของฉันจริงๆ หรือ	96
	ฉันจะหาข้อมูลและแนวด้านอาชีพได้จากไหน	101
	เชือกทำอะไรตอนปิดเทอม	105
	โรงเรียนแบบนี้คือโรงเรียนแบบไหน	109
บทที่ 3	การวาด	116
	แม่ของฉันเปลี่ยนไป	118
	ฉันก็อยากเป็นดาว	123
	จะทำอะไรและทำยังไงดี	128

ฉากที่ 3 โอบยบิน

บทที่ 1	ก้าวเท้า	134
	DNA ต่างกับฉัน	136
	อย่าหลอกตัวเอง	141
	ฉันคือเจ้าของชีวิตของฉัน	147
	การจัดการตัวเองคือเรื่องสำคัญ	152
บทที่ 2	แผนการชีวิต	158
	ภาพร่างของชีวิต	160
	ซึ่มในชีวิตของตัวเองคืออะไร	165
	จินตนาการที่ยิ่งใหญ่กับความจริงที่เป็นไปได้	171
บทที่ 3	กระโดดให้ไกล	178
	เข้าเรียนมัธยมปลายที่ไหนดี	180
	สายศิลป์หรือสายวิทย์ นั้นแหละปัญหา	186
	จะเข้ามหาวิทยาลัยไหน ภาควิขาอะไรดี	191
	ในที่สุดฉันก็ทำสำเร็จ	200

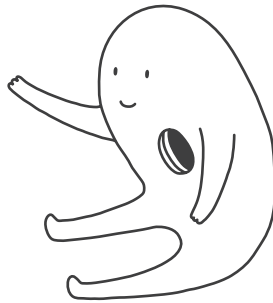
ฉากที่ 1

มอง

Q

“เจ้าของชีวิตของฉันคือฉันจริงๆ เหรอ”

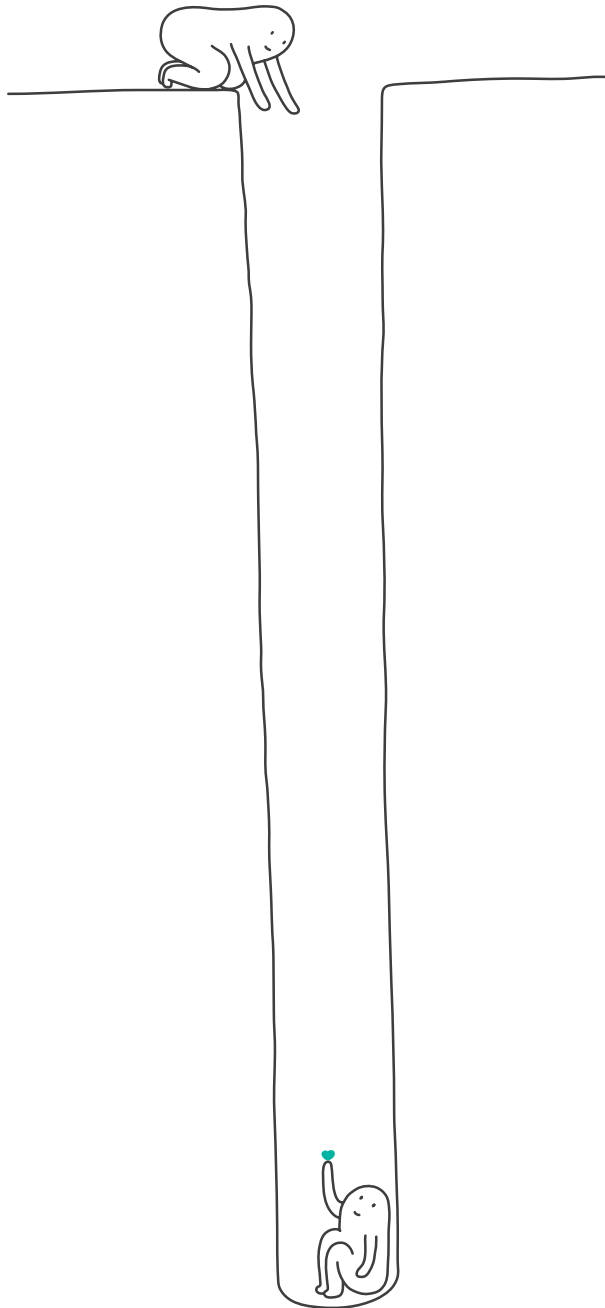
“ฉันรู้จักตัวฉันเองเป็นอย่างดีแน่เหรอ”

บทที่ 1
ย้อนมอง

อดีต
ความรู้สึกเคารพตัวเอง
การยอมรับตนเอง

66

ฉันเกลียด ตัวเอง

99

เรื่องของเด็กผู้หญิงที่มี ความรู้สึกแค้นตัวเองต่ำ

มยองอินกับจ็องจ็องไม่ใช่เพื่อนสนิทกัน ทั้งสองพูดคุยกันได้เรื่อยๆ ตามประสาเพื่อนห้องเดียวกัน อยู่มาวันหนึ่งต้องมาจับคู่เพื่อทำรายงาน พวกเขาเลยตกลงกันว่าหลังเลิกเรียนจะทำรายงานที่บ้านของมยองอิน พอเลิกเรียน ขณะที่ทั้งคู่กำลังเดินออกจากโรงเรียน ก็ได้ยินเสียงใครบางคนเรียกจ็องจ็อง

เป็นแฟนของจ็องจ็องนั่นเอง

“อ้าว พี่!”

จ็องจ็องก็มกั้วแล้ววิ่งไปหาแฟน มยองอินได้แต่ยืนมองสองคนนั้น ดูจากชุดยูนิฟอร์มที่ใส่และความสูงแล้วไม่น่าจะเป็นนักเรียนรุ่นเดียวกัน ปีหน้าจะขึ้นไฮสคูลปี 3 อยู่แล้ว ยังเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับเรื่องแฟน น่าสมเพชจริงๆ ระหว่างรอจ็องจ็อง มยองอินก็เหม่อมองท้องฟ้าพลางหดหู่นับกับเรื่องนั้นที่เรื่องนี้ที่จนรำคาญใจ พอหันไปเห็นจ็องจ็องก็มกั้วให้ผู้ชายที่ดูไร้ค่าพรรคนั้น มยองอินก็ได้แต่ยิ้มเยาะ

“โทษทีนะ เราไปกันเถอะ”

วิชาความฝัน... คำไม่สวนกันในโรงเรียน

จ๊อเดินมาดวงแฉนมยของอินรารวกับสนทสนมกันมาก แต่สิ่งที่ผิดปกตยั้งกว่า นั้นคือมีคราบน้ำตาอยู่บนใบหน้าของจ๊อ มยของอินได้แต่ทำเป็นไม่เห็นแล้วพา เพื่อนไปที่บ้าน

“ว้าว บ้านของเธอกว้างจังเลย มีห้องนอนส่วนตัวด้วยเธอ”

จ๊ออาศัยอยู่ที่บ้านของป้า แม้จะไม่ค่อยสนใจการเรียน แต่ก็เป็นคนใจกว้าง และกระตือรือร้น มีบางทีที่เธอควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่ได้แล้วระบายออกมา จนต้องทะเลาะกับเพื่อนๆ ตรงข้ามกับมยของอินซึ่งเป็นประเภทที่เอ่ยปากขอโทษคนอื่นก่อนเสมอเพราะไม่ยอมกอดอึดใจ

‘ทำไมฉันต้องมาจับคู่กับยัยนี้ด้วยนะ’

จู่ๆ มยของอินก็หงุดหงิดกับทุกๆ เรื่อง ทั้งเรื่องกรบ้าน เรื่องจับคู่ทำารงาน รวมถึงเรื่องบ้านที่ว่างเปล่าไร้ไออน เธอไม่ถูกใจอะไรสักอย่าง พอรู้สึกตัวอีกทีก็หิวข้าวแล้ว เธอจึงเดินเข้าไปในห้องครัว เห็นซูชิเต้าหู้ที่ป้าแม่บ้านทำเอาไว้วางอยู่ เธอ จึงหยิบมาแบ่งให้จ๊อกิน พอได้กินซูชิหวานๆ อารมณ์ถึงค่อยดีขึ้นมาหน่อย

“มยของอิน ฉันอิจฉาเธอจริงๆ เธอทั้งสวย บ้านก็รวย แถมยังเรียนเก่งอีกต่างหาก... มีครบทุกอย่างเลยนะ เพื่อนๆ รวมถึงอาจารย์ก็ชอบเธอหมดเลย”

“ไม่หรอก ฉันไม่มีความสุขเลยสักนิด”

“ทำไมล่ะ ฉันเห็นเธอยิ้มตลอด นี่กว่ามีความสุขซะอีก”

“ไม่รู้สิ”

มยของอินไม่ชอบให้จ๊อถามซอกแซกแบบนี้เลย

“แล้วเธอล่ะ ชอบแฟนของเธอรีเปล่า”

“หืม... ไม่รู้สิ...”

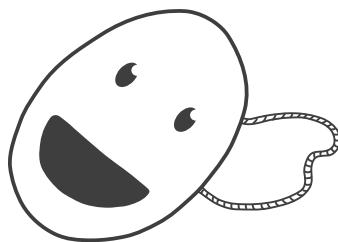
“นี่เธอร้องให้ทำไม”

“ฉันเคยเรียนเสริมสวยมา ก็เลยไป

ทำงานพิเศษที่ร้านเสริมสวย เพิ่งได้เงินเดือน
เมื่อวาน พอแฟนฉันรู้ เขาก็รีบมาขอเงิน...”

“อะไรนะ แฟนของเธออายุเท่าไรแล้ว”

“อายุสี่สิบเอ็ด”

วิชาความฝัน... คำไม่สวนกันในโรงเรียน

“...แล้วทำไมต้องไปคบกับคนแบบนั้นด้วยล่ะ”

“ไม่รู้สิ บางทีพี่เขาก็ทำตัวดีกับฉัน แต่บางครั้งก็ทำตัวแย่ๆ ใส เวลาที่พี่เขาต้องการฉัน ก็จะเรียกฉันไปหา แต่พอไม่ต้องการก็ไล่ฉัน เวลาฉันได้เงินเดือนก็มาแย่งเงินฉันไป”

“นี่ บ้ารึเปล่า เลิกกับหมอนั้นซะเถอะ!”

“จะดีเหร้อ ถ้าฉันเลิกกับพี่เขา บางทีฉันอาจจะไม่เจอคนที่ชอบฉันอีกเลยก็ได้ เพราะแบบนี้ฉันเลยไม่กล้าเลิกกับพี่เขา ฉันเป็นคนดวงไม่ค่อยดีนะ”

“...”

“พ่อของฉันเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่ฉันยังเด็ก ทุกคนโทษว่าเป็นเพราะฉัน แถมยังบอกว่าฉันนะดวงช่วย เกิดมาก็ทำให้พ่อตาย ฉันฟังทุกคนว่าฉันมาตั้งแต่เล็กจนโต... แม่แท้ๆ ของฉันยังหนีฉันไปเลย”

“...”

“มยองอิน แล้วทำไมเธอถึงคิดว่าตัวเองไม่มีความสุขล่ะ”

มยองอินไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองมีความสุขเลยตลอดชีวิตที่ผ่านมา เธอมักจะไม่สบายใจเวลาที่ถูกผลักเข้าไปแข่งขัน และรู้สึกเหมือนมีอะไรสักอย่างไล่ตามเธอ อยู่เสมอ แถมยังคอยกังวลว่าคนอื่นจะคิดกับตัวเองยังไงมากกว่าจะใส่ใจความรู้สึกของตัวเอง

พอกับแม่หย่ากันตอนที่มยองอินอายุ 6 ขวบ พ่อเลี้ยงดูมยองอิน ส่วนแม่เลี้ยงดูมยองอา มยองอินไม่เข้าใจเลยว่าทำไมแม่ถึงได้เลือกน้องแทนที่จะเป็นเธอ แม่เกลียดเธอมากกว่ามยองอานั่นเหร้อ ตั้งแต่นั้นมามยองอินก็พยายามทำให้ทุกคนไม่เกลียดตัวเอง เธอกลัวว่าถ้าเธอทำอะไรผิด บางทีแม่แต่พ่อก็อาจจะทิ้งเธอไปก็ได้ หัวใจของมยองอินหยุดเต้นไปตั้งแต่ตอนที่แม่ทิ้งเธอไปตอน 6 ขวบแล้ว